

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 77/2016
09.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Зорица Здравковић, и Миломир Ковачевић, адвокати у ..., против туженог „ББ“, „..“ из ..., кога заступа ВВ, дипломирани правник туженог, ради поништаја споразума о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1505/15 од 07.09.2015. године, у седници већа одржаној 09.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1505/15 од 07.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1505/15 од 07.09.2015. године је одбијена жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду број П1 1068/14 од 24.04.2015. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи споразум о престанку радног односа тужиоца код туженог под бројем П-31-9/907 од 30.06.2010. године потписан између тужиоца и туженог и да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове и радне задатке које је обављао до престанка радног односа и да му надокнади трошкове спора.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији тужиоца применом члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 и 55/14), јер је тужба у овом радном спору поднета 30.09.2010. године, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер пресуда нема недостатака због које се не може испитати, изрека је разумљива, у сагласности је са утврђеним чињеницама, разлози су јасни и непротивречни.

Према утврђеним чињеницама, тужени је 17.06.2008. године, радницима понудио социјални програм и тужилац је био један од заинтересованих те се добровољно пријавио за споразумни престанак радног односа својеручним потписивањем захтева. Пре него што је потписао споразум о престанку радног односа, тужиоцу је омогућено да га прочита и да се упозна са његовом садржином, а уз споразум му је приложено и обавештење о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Тужилац је закључио споразум о престанку радног односа 30.06.2010.године (са тим даном му престаје радни однос) којим му је исплаћена укупна накнада од 3.013.654,00 динара (отпремнина и новчана накнада). Боловање је отворио 01.07.2010.године. У току 2011.године тужилац се лечио на Клиници за ..., Институт за Тужилац је поднео захтев за инвалидску пензију, али је захтев одбијен јер је комисијски утврђено да не постоји потпуни губитак радне способности јер лечење није завршено. Против решења је тужилац изјавио жалбу, а потом поднео тужбу Управном суду. Тужилац није успео са правним лековима те је коначно његова жалба у поновном поступку одбијена.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су правилно одбили тужбени захтев тужиоца јер су оценили да се тужилац добровољно пријавио за споразумни престанак радног односа у складу са социјалним програмом и да у току поступка није доказао да је у тренутку потписивања споразума био неспособан за расуђивање, није био свестан последица престанка радног односа.

У члану 177. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05 и 54/09), је прописано да радни однос може да престане на основу писменог споразума послодавца и запосленог. Утврђено је у поступку да је тужени као послодавац поступио у свему по наведеној одредби. Нижестепени судови су правилно закључили да без обзира на чињеницу што је тужилац ... лице (а што произилази из медицинске документације), да је он био пословно способно лице и да је био свестан правних последица закљученог споразума о престанку радног односа. Неосновано ревидент у ревизији истиче да суд није компетентан да оцењује пословну способност тужиоца. Тачно је да суд без помоћи лекара вештака неуропсихијатријске струке не оцењује пословну способност лица, међутим то је претпоставка од које се полази, а онај у чијем је интересу да докаже да није пословно способан преузима на себе терет доказивања, што је у конкретном случају била обавеза тужиоца (члан 223. став 2. ЗПП). Тужилац то није доказао.

Ревидент понавља наводе које је изнео у жалби, а о којима се другостепени суд изјаснио. Тужилац оспорава да је споразум потписао 30.06.2010. године и тврди да је споразум закључио 02.07.2010. године, када је већ био на боловању које му је отворено 01.07.2010. године, међутим оваква тврдња нити произилази из изведених доказа нити ју је тужилац доказао.

- 3 -

Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана па је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић